

OCISOVSZKY ZSÓFIA

Ősz

Utolsó búcsú előtt-
maradója a nyárnak-
kapkodva, izgulva
melyik gyümölcsét, zárnám üvegbe
mind, mi itt marad utánad.

Negyvenegy év hetvenkét napja,
talán már ezt is untad:
gyermeked voltam, tehát rabló.
Vidd hát magad, vidd el
minden vakondtúrását a múltnak.

Tenyeremre teszlek,
mutatod nekem a világot.
Szóródó fényedben
figyelem apát, kicsi prizma,
megtörik-e rajta vajon az átok.

Hiányzol, apró iránytű.
Mintha nem is én lennék.
Kopik a szín,
szűrni kezd, majd finoman
csonthéjat növeszt minden emlék.

Becsapódás

A becsapódó kő zaja riaszt.
De nem is a zaja,
az idő;
míg leér, hat nap, nyugodtan várom.
De nem is az idő,
a *becsapás* szelídsége;

*Te minden gyanú felett álló,
túlpartról fürkészed a lapos ívet,
hogy sikerült e gyönyörű dobás.
Libegve száll, ellent sem állok,
Nem számítok rá, hogy fájni fog.
Végül, hetedik napon
a becsapódás csendje ünnepi,
isten bennem teremti hiányod.
Hagyom, de meglep.
Nem tudtam, hogy rád
még emlékezem.*

és még csak nem is a szelídsége

*hanem hogy egyedül állok
a zuhanó kő alatt,
mindig egyedül.
ne tudnám, ki dobta.*

call stack

ismét
valami közösről álmodom,
ne maradjak magamra a következményekkel
számolj te is.

vagyunk a tér egy általunk jól ismert pontján:
presszó a keleti parton,
dübörgő szél ponyva alatt,
a fényreklámok teste szétfolyó festék a nedves aszfalton.
mind utóképp a szemben,
a ponyva alatt üres verem a tér.

és én ismét
valami közösről álmodom,
ne maradjak magamra.

vagyunk a tér egy általunk alig ismert pontján:
kopott bérház, őszi eső,

körfolyosóján tőlünk fut körbe,
hozzánk tér vissza a csend.

Számolj velem utoljára
mielőtt együttállásunkat fuvallat fújja el-
emeket egymás mellől elsodor oda,
hol többé nincs
re
rekur
rekurzivitas.

– nem.
nem tűnhetsz.
tűnhetsz el nyomtalanul.
nem tűnhetsz el nyomtalanul.
~~kérdésem~~nyüszítem, legközelebb
nem lehetnék boldog prím?
egyedülállásom egyértelmű jeleként.

tessék, könny helyett itt csak számok.
számolj te is.

```
{ session_destroy(); }
```